

offentlige Sag og dømt i den private Sag, eller omvendt. Men det gaar ikke an; hvor der er Tale om Straffelager, maa vi, saa længe vi have faste Bevisfordringer, holde os dertil og ikke skyde Noget hen under Dommerens Skjøn, navnlig ikke med saa ubestemte Udtryk. — § 9 er, som sagt, for mig Blomsten af Lovforslaget. Jeg hørte nok, at den høitærede Minister havde adskillige Betænklichkeiten med Hensyn til, at Husbonden deri var stillet paa samme Fod som Lyndet. Denne Betænklichkeit har jeg nu ikke, fordi jeg tror, at dette Spørgsmaal ikke ret tidt vil komme frem for Husbondens Bedkommende. Jeg tror, at denne Paragraf alene er lige saa meget værd som alt det Øvrige i Lovforslaget. Rigtig nok er der kommet et nyt andet Stykke ind i § 9, om hvilket jeg just ikke kan sige, at jeg sværmer videre derfor. Der staar: „Oplyses der Omstændigheder, som gjøre det antageligt, at den Dømte vilde benytte den almindelige Eksekutionsfrist til at unddrage sig fra Dommens Sværkættelse, kan Dommeren, forsaavidt ikke den Dømte kan og vil stille Kaution for sin Tilstedeblivelse, forkorte hin Frist.“ Efter min Mening er denne Tilføielse fuldstændig betydningløs; jeg tror ikke, der opnaas det Fjærneste derved. For det Første vil jeg bringe i Erindring, at Eksekutionsfristen kun er 3 Dage, saa stor Forkortelse kan der ikke godt blive Tale om; Dommen skal jo dog forkyndes, og Manden skal have nogen Tid til at skaffe Penge. Men selv om Dommeren forkortede Eksekutionsfristen til 1 à 2 Dage, saa indser jeg ikke, hvad der opnaaedes derved. Man kan dog ikke affjære den Domsældte Appel, og selv om Eksekutionsfristen var sat til 1 Dag, saa kan den Bedkommende blot udtage Appellstævning for frit at kunne begive sig, hvorhen han vil. Jeg er enig i det Onskelige i, at der kunde træffes en Bestemmelse, hvorved man sikkrer sig mod det desværre meget hyppige Tilfælde, at et Lynde, som ikke har noget Hjem og er bestidsløs, unddrager sig Følgerne af en saadan Sag blot ved at rejse sin Dei; men den eneste Dei, jeg i saa Henseende kan paavise, og som jo ikke er uden noget Tilsvarende i vor Lovgivning, er den, at, naar Sikring ikke stilles, saa gjøres der Eksekution strax; man sikkrer sig den Paagældendes Tilstedeværelse og egeberer Dommen strax. Noget Saadant have vi i andre Tilfælde, saaledes i Lødsloven, som vi nylig have behandlet; men Bestemmelsen, saaledes som den her staar i andet Stykke i § 9, er vel uskadelig, men nogen Nytte vil den ikke gjøre.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg tillader mig allerede nu at tage Ordet, skjøndt jeg kan forudsæ, at ogsaa Andre ville yttre sig; men jeg tager Ordet, fordi den sidste ærede Væler jo for en stor Del fremsatte Spørgsmaal til mig om, hvorledes jeg forstod forskellige Bestemmelser i Loven. Jeg antager derfor, at det maa ske af Hensyn til den paafølgende Diskussion kan være

til Betteelse, at jeg strax udtaler mig herom. Jeg tror ikke, at § 1 vil give Anledning til nogen praktisk Vanskelighed med Hensyn til dens Forstaaelse. Jeg gaar nemlig ud fra, at det andet Stykke i Paragrafen kun har saadanne Tilfælde for sig, hvor der er Spørgsmaal om at udvide Forbudet mod at befatte sig med at være Mellemmand ved Lyndekontraktens Indgaaelse udover den Grændse, som omtales i § 1. Det følger jo af Loven selv og er ikke afhængigt af Kommunalraadets Beslutning, at Kjøbstaden og et Belte af en Mil omkring Kjøbstaden er under dette Forbud. Grunden til, at dette Belte af en Mil er medtaget, er jo nærmest kun den, at man i modsat Fald vilde udsætte sig for, at Loven paa den letteste Maade af Verden blev eluderet derved, at Fæstemænd, hvem det var forbudt at nedfætte sig i Kjøbstaden, nedfætte sig udenfor Kjøbstaden, men saa nær, at det ikke kunde være nogen Hindring for dem i at drive deres Forretning. Altsaa, at Kjøbstæderne og et Belte paa 1 Mil udenom Kjøbstæderne ligger under dette Forbud, det er givet ved Loven, og derom behøves der ikke at tages nogen nærmere Bestemmelse. Derimod er det Meningen med det andet Stykke, at, naar Amtsraadet andrager derpaa, kan Bestemmelserne udvides ogsaa udover dette Belte, ogsaa til andre Dele af de til en By stødende Jurisdiktioner end netop dette Belte. Hvor vidt man i saa Henseende vil gaa, om man f. Ex. vil udstrække Forbudet til hele Amtet, eller om man kun vil udstrække det til nogle enkelte Jurisdiktioner i Amtet, er stillet hen som Noget, der bliver at afgjøre i hvert enkelt Tilfælde, og dertil maa ogsaa Reglen om, at Amtsraadet bestemmer, hvormange Fæstemænd der skal ansættes, referere sig. I Almindelighed vil jo Forholdet være dette, at der i Forveien er truffen Bestemmelse for Byens Bedkommende, og at der samtidig med, at det bliver besluttet at udvide Forbudet til større eller mindre Dele af Amtet eller til hele Amtet, bliver tagen Bestemmelse om, hvormange Fæstemænd der bør være i disse Dele, og i den Henseende er Amtsraadet jo stillet frit. Det kan sige, at der skal være een Fæstemænd i hvert Sogn eller saa og saamange i hele Amtet, boende der og der og saa fremdeles, og jeg kan derfor ikke tro, at der med Hensyn til disse Spørgsmaal ved den praktiske Anvendelse vil kunne opstaa nogen Vanskelighed, som man ikke med stor Lethed kan komme ud over. — Dernæst spurgte det ærede Medlem med Hensyn til § 2, hvorledes det skulde gaa med de nuværende Fæstemænd, og hvorledes deres Stilling skulde være overfor den nye Lov. Det antager jeg maa bevares derhen, at de nuværende Fæstemænd maa, isald de overhovedet ønske en Fortsættelse af deres Virksomhed som Fæstemænd, andrage paa en Tilbæielse i Overensstemmelse med denne Lovs Forrifter; ellers ville de falde ind under 4de Stykke i § 1, som siger: Kun de Ber-